

LUCIA SASKOVÁ

ZLATA
TOP
KOP
KA

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Alena Brunnerová
Druhé vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výtvorom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © Lucia Sasková 2013, 2023
Cover Design © Barbara Baloghová 2023
Cover Photo © Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2023

ISBN 978-80-220-2520-1

ÚVOD

Ako sa to vlastne všetko začalo? Alebo skončilo? Je to len uhol pohľadu. Všade, kde je koniec, je aj nový začiatok a naopak.

Ešte popri škole som brigádovala v obchode s klenotmi. Luxusné značky, drahé kovy, diamanty a iné nezmysly pre ľudí, ktorí nevedeli, čo s peniazmi. Alebo pre tých, ktorí nevedeli, čo so svojím libidom, a potom sa potrebovali zbaviť výčitiek svedomia kvôli svojim manželkám, milenkám, priateľkám. Bolo zaujímavé sledovať nadržaných bohatých samcov, no nech nepreháňam, skôr samčekov, zakomplexovaných a trápnych, ktorých stále neprešla puberta a vedeli oplieskať kopy prachov len na to, aby si užili s nejakou samicou či samičkou aspoň jednu vášnivú noc. V najlepšom hoteli s wellnesom, vírivkou, šampanským od hotelového servisu a so všetkým, čo k tomu patrí.

Ešte zaujímavejšie situácie nastávali, keď samičky prišli zisťovať, koľko na ne chlap obetoval, vrátiť dary a prosiť, aby sme im za ne dali peniaze. A my sme im museli diplomaticky oznámiť, že to jednoducho nejde. S nacvičeným úsmevom, pretvárkou a neobľomnosťou.

Celá naša práca bola o výkonoch hodných Oscara. Pri každom klientovi sme hrali niekoho úplne iného. Zákazník mal vždy pravdu, bol vždy vtipný, flirtovanie

sme prijímali a opätovali, povýšenecké správanie sme rešpektovali, tvárili sme sa úslužne a skákali okolo tučných rití odlepených od kožených sedadiel drahých áut. Využívali sme psychologické ťahy zo školení, aby sme ich nahovorili na kúpu. Prípadne nastalo nenápadné odprevadenie z predajne, keď na to ľudia nemali. Bolo to smutné, ale bola to súčasť našej práce a žili sme z provízií. Nemohli sme si dovoliť strácať čas s niekým neperpektívnym, kvôli ktorému nám mohol odísť zákazník s natrieskaným účtom.

Nevedela som sa vynadávať na mladé ženy, líškajúce sa mačičky, ktoré priadli svojim milencom do ušíek a bohvie, kam ešte, len aby sa pred kamarátkami mohli pochváliť, že v ich hodinkách sú pravé diamanty a stáli tritisíc eur. A boli od muža, ktorý celý čas hľadel kolegyni do výstrihu a mne na zadok. Ale v tej chvíli patrila iba im! To bolo podstatné, my sme boli husičky, ktoré o takom chlapovi môžu iba snívať. Nenávidela som ich. Tie ženy mi boli z celej duše odporné. Boli pre mňa obvyčajnými prostitútkami, ktoré sa nedali nazvať štetkami len preto, že nepostávali na ulici a nepredávali sa pre drogy, ale pre spoločenskú prestíž a závisť ostatných. Chodili s hlavou vysoko v oblakoch, mali byť predsa na čo hrdé. Čo niekto nedosiahne za celý život, to ony zvládli za pár mesiacov. A pritom ich úloha bola úplne jednoduchá. Vyzeráť dobre a robiť pre to všetko, čo sa dá. Takže ich luxusný diár zaplňali samé dôležité termíny ako kaderník, manikúra, solárko, posilka, kozmetika, nákupy, dovolenky, víkendy a podobne. A potom už len robiť spoločnosť chlapom, ktorí by bez prachov nemali sebavedomie ani spoločenské postavenie, a keby nemali prachy, sebavedomie a spoločenské postavenie, tak by z nich boli nuly zašité vo veľkých firmách ako radoví zamestnanci. Komplexy z vlastného výzoru ukrývali za

drahé značky oblečenia a na výslni sa udržiavali vďaka drahým autám a lacným rečiam.

Nenávidela som túto faloš, pozlátku a klamstvá. A čím viac som tých ľudí nenávidela, tým viac som si uvedomovala, že niekde v kútiku duše túžim byť jednou z nich.

Ale sama by som na to zrejme nikdy neprišla...

Bol január, pracovný deň ako každý iný, keď k nám do obchodu opäť prišiel jeden z párikov, v ktorom si muž musel lásku svojej vyvolenej kúpiť. Diamantový náhrdelník bol veľmi vhodný práve na takúto príležitosť. A keďže stál sedemtisíc eur, bola to aj príležitosť pre nás, aby sme si mohli vydýchnuť a pár dní nič nerobiť, lebo by sme vedeli, že máme „zarobené“.

„Dobrý deň, nech sa páči, aj vám nejako poradíme?“ spýtala sa kolegyňa naučeným tónom a s obligátnym úsmevom.

„Tu pre slečnu by sa niečo pekné nenašlo?“ povedal mladý, asi tridsaťročný chlap, ktorý bol od slečny o hlavu nižší. Slečna sa zachichotala a pohladkala ho po vypuklom pupčeku.

„Určite našlo, máte nejakú predstavu, čo by to malo byť?“

„Niečo s diamantmi!“ odpovedala zaňho, skôr než sa stihol nadýchnuť.

„Rozumiem,“ usmiala sa kolegyňa a prešla k vitríne s diamantovými šperkmi. „Treba sa rozhliadnuť, máme tu šperky z dielni najznámejších dizajnérov. Napríklad tento náhrdelník je unikát, jeden jediný kus.“ Slečne zažiarili očka. „Myslím, že by vám veľmi pristal. Jeho cena je síce vyššia, ale vravím, nikde inde ho nenájdete, dokonca má doživotnú záruku na diamanty aj na šperk ako taký.“

„Bože, zlatík, ten je úžasný. Nevyzerala by som v ňom na tom plese skvelo? K tým novým šatám?“

Pozrela som na „zlatíka“, ktorý bol však mysl'ou niekde úplne inde a pritom hľadel na mňa. Nevedela som, ako mám reagovať, tak som na jeho pohľad odpovedala slovami: „Vaša priateľka má pravdu, na ples je veľmi vhodný. Nepochybujem, že v ňom bude vyzeráť neодоlateľne.“ Vtedy akoby sa zobudil a konečne pozrel na náhrdelník.

„Môžem si ho skúsiť?“ Slečna pozrela kútikom oka na moju kolegyňu a zároveň na Zlatíka. Mlčky prikývol a zase sa zadíval na mňa. V duchu som prevrátila oči, no usmiala som sa naňho, ako kázali interné smernice. Vlastne nám kázali, aby sme sa usmievali stále. Bolo to vtipné, lebo niekedy sme museli vyzeráť, že nemáme v hlave všetko v poriadku. Jednoducho sme sa usmievali, keď boli zákazníci milí, aj keď boli odporní či rozčúlení, prípadne keď na nás hulákali. Aj keď po nás zazerali. Väčšinou to naozaj zabralo a odvrátili zrak. Ale Zlatík oči neodvrátil, práveže si ma ešte seabavedomejšie obzeral, zatiaľ čo jeho priateľka mala hlavu strčenú vo vitríne s diamantmi. „A tento?“ opäť zaklipkala umelými mihalnicami.

„Ten je tiež krásny. Najkrajší kúsok, aký tu máme.“

„Zlatík, čo naň hovoríš? Tu tie diamanty aspoň poriadne žiaria, hentie vyzerajú ako bižutéria.“

„Ten je za koľko?“ spýtal sa opäť mňa, aj keď videl, že kolegyňa stojí priamo pri tom náhrdelníku.

„Rovných jedenásťtisíc eur. Sú tam väčšie diamanty, je ich viac a majú prvotriedny výbrus i farbu. Niet krajšieho darčeka v podobe diamantov. Je to investícia do budúcnosti, ich cena bude totiž stále rásť. Už teraz je to ohrozený nerast, je možné, že o pár desaťročí diamanty zmiznú zo zemského povrchu. Potom budú mať oveľa väčšiu hodnotu.“

„Vyskúšam si aj ten.“ Pozrela na svojho chlapa už s troškou drzosti, lebo si všimla, že tentoraz nie je stredom po-

zornosti ona. Vyzliekla si kabát, hodila ho na pult a nedal sa nezbadat' jej umelý dekolt. Diamanty na ňom vyzerali unikátne. „Vaaau!“ Postavila sa pred oči. „Že som v ňom krásna?“

„Ty si vo všetkom krásna.“ Pozrel jej však trošku nižšie ako na náhrdelník.

„Bože, zlatík, ja viem, že je drahý, ale je fakt úžasný. Taký luxury. No nie?“ Toto dievča nebolo schopné vysúkať zo seba jedinú inteligentnú vetu. Tak to skúsila inak, pritlačila sa prsami na svojho chlapa, stlačila mu trošku brucho, aby mal jej prednosti akurát pred očami. Potom mu oblizla pery a zazdalo sa mi, že sa mu kolenom oprela o rozkrok, ale nie som si istá. Nato sme sa s kolegyňou mlčky pozreli na seba, ona mi poslala vzduchom božtek a stačilo málo, aby sme sa pustili do smiechu.

„Ideme ešte na obed a rozhodneme sa, dobre?“

Konečne jej pozrel aj do očí, na čo ona zahlásila: „Hm, dajte mi to teda dole. Zjavne tu predavačky viac pozerajú po chlapoch ako po zákazníkoch.“ Pozrela na mňa s najväčšou pohrdavosťou, akej bola schopná, odlepila sa od Zlatíka a naduto si vzala kabát z pultu. Radšej som nepovedala nič a úplne nečakane som sa na ňu usmiala.

„Ešte sa zastavíme,“ opäť na mňa pozrel.

„To sa ešte uvidí,“ vyhlásila slečna a odcupitala krivou a neistou chôdzou na otrasne vysokých podpätkoch.

„No, už len takíto mi tu dnes chýbali.“

„Náhodou boli celkom vtipní. Ja mám podobné páriky rada. Vždy sa na nich zabavím.“

„Ale, prosím ťa, pofidéna slečna, ktorá nevie zo seba vysúkať jedinú súvislú vetu.“

„Ale vieš, aká musí byť v posteli?“ žmurkla som na ňu.

„No jasné, ak mu z tej postele neuletí na tých dvoch balónoch.“

Vtedy som sa už nahlas rozosmiala, lebo som si ju cel-

kom živo predstavila niekde v rohu miestnosti na strope, ako zúfalo trasie nožičkami a ručičkami, aby ju niekto stiahol opäť na zem.

„Idem na obed, keby niečo, volaj.“

„Oki.“ Sadla som si na vysokú stoličku a odpila si z kávy. Premýšľala som, ako je možné, že chlapi sú spokojní s takými dievčatami, ako bola tá konkrétna slečna. Nešlo mi do hlavy, že toľký primitivizmus a vypočítavosť ich tak neuveriteľne priťahujú. A bola som fakt rozčúlená z toho, že ten jej trpaslík na mňa čumel ako slintajúci pes na misku so žrádlom, a ona ma obvinila, že jej balím chlapa. Chuderka, ktorá si nie je istá sama sebou ani svojím chlapom, asi musí byť nepríjemná na každého, kto jej vstúpi do cesty. V živote by si na ten náhrdelník sama nezarobila. Ja by som naň robila koľko? Roky? A to si dovoľím povedať, že nemám v hlave hnoj. Moja slovná zásoba obsahuje trochu viac slov ako úžasné, vau, luxury, zlatík a eurá. Ale zrejme práve to je kameň úrazu.

Otvorila som oči a všade bolo úplné ticho a jasné svetlo. Keby som nevedela, čo sa so mnou deje, možno by som si myslela, že som niekde na hranici života a smrti, v tuneli so svetlom, na prechode do neba alebo do pekla. Ale keďže som sa dostala do stavu úplného bezvedomia vlastným písomným súhlasom, na nijaký svetlý koniec som sa ešte nechystala a pomaly, ale isto som začala rozoznávať miestnosť okolo seba. Neónka si spokojne priadla a nebolo počuť nič. Vôbec nič.

Keď som sa prebrala z narkózy, nedokázala som sa poriadne ani nadýchnuť. Akoby som v hrudi mala zapichnutých desať nožov a pri každom vpustení vzduchu do pľúc sa mi zabodávali hlbšie. Zazvonila som na sestríčku. Prišla takmer okamžite.

„Srdco moje, tak to máte za sebou. Ako sa cítite?“ Do

izby vplávala jednoduchá žena v rokoch. Bola som presvedčená, že klinika plastickej chirurgie bude mať sestričku, ktorá je tak trochu ukážkou šikovných doktorských rúčičiek. Táto žena to však nepotrebovala. Mala síce nadváhu, asi meter šesťdesiat, krátke plavé vlasy, ale zjavne robila svoju prácu s ochotou a celoživotnou odanosťou.

„Fajn. Ale bola by som veľmi vďačná, keby ma to prestalo bolieť.“ Pozrela som na ňu s prosebným výrazom v tvári. Bolesť bola naozaj neznesiteľná, i keď som bola na ňu pripravená a vedela som, do čoho idem. Človek však nie vždy triezvo uvažuje, keď má pred očami nejaký cieľ. A už vôbec nie, keď sa ponáhľa, aby si to jeho sponzor náhodou nerozmyslel.

„Prinesiem vám niečo. Tá bolesť je normálna, tak do dvoch, troch dní sa zmierni. Teraz si vaše telo zvyká na silikónové výplne, koža na prsiach je natiahnutá a chvíľu potrvá, kým prestanú byť citlivé. Ale bude to stáť za to. To vám zaručujem.“ Usmiala sa na mňa.

„No, za niečo proti bolesti budem momentálne najviac vďačná. Za nové prsia budem vďačná neskôr.“

Zazvonil mi mobil na stolíku, sestrička mi ho ochotne podala a odišla.

„Ahoj, Chrústik.“

„No čo? Ako si na tom?“ spýtal sa môj priateľ. Konečne niekto, kto má dostatok peňazí na to, aby mi mohol zaplatiť všetko, na čo si spomeniem, a kto ich aj ochotne vycáluje. Po posledných vzťahoch, v ktorých si ma partner nevedel vážiť ako ženu a očakával, že budem vyťahovať peňaženku rovnako často ako on, som si povedala, že už toho bolo naozaj dosť. Áno, feministky hlásajúce rovnoprávnosť a samostatnosť žien nech si ďalej dokazujú, aké sú sebestačné a ako chlapov nepotrebujú. Ale ja nie som nejaká skrachovaná existencia, ktorá sa nemá

kam zaradiť, a preto zakladá kadejaké hnutia. Nevie, prečo niektorí ľudia nás ženy hádžu do jedného vreca s tými, ktoré si ničia život nezmyselnými argumentmi a nie sú nikdy šťastné, pretože popri zarábaní na rovnoprávnú existenciu s mužmi na to akosi nemajú čas. A tak som sa chtiac-nechtiac zamerala na skupinu chlapov, ktorí by ma mohli obšťastniť aj inakšie ako prechádzkami v zamrznutom parku a jedením lacných hotdogov na stanici či čakaním na autobus. Nemám už sladkých sedemnásť a takýchto ružových obláčikov som si užila akurát dosť. Nieкто povie, že kto to nezažije, nevie, o čo prichádza. Ja som zažila a doteraz nepochopila, prečo má byť práve toto romantika, ktorú nám tak neúnavne vtĺkajú do hlavy filmy, knihy a časopisy. Kto vlastne označil toto všetko za romantiku? Prečo nie je romantické večerať v drahejšej reštaurácii, voziť sa v najnovšom type auta s nadštandardnou výbavou, dostať pri raňajkách s pusou na dobré ráno aj kreditku s nevyčerpatelným limitom na nákupy všetkého, čo sa nám páči, a prípadne ponuka vymeniť zamrznutý január v parku za biele pláže niekde v exotike? Za to, že na to nemajú všetci? Len preto sa mám aj ja uspokojiť s málom? Vyrastala som v skromných pomeroch a bolo už načase zmeniť to. Rodičia mi vždy vraveli, aby som išla za svojím cieľom, tak prečo nie? Idem! Cieľ je jasný a jednoduchý.

S Chrústikom som bola už niekoľko mesiacov. A keď som po stretnutí s mimoriadne obdarenou playmate nenápadne spomenula, že umelé prsia by ma potešili, dostala som ich ako darček. Bez mihnutia oka a bez výčítiek. A radosť z nich bude istotne obojstranná.

„Všetko ma bolí,“ zamraučala som do telefónu.

„To prejde, je to predsa najlepšia klinika. Na izbe si dúfam, sama. Keby niečo bolo, tak mi daj vedieť, dobre? Nechal som tam dosť veľa peňazí na to, aby sa o teba po-

riadne postarali. Nie si jedna z tých chuderiek, čo celý život šetria na prsia. Si moja frajerka, tak nech sa k tebe tak aj správajú.“

„Správajú, Chrústik, správajú sa super. Aj sestričky, aj lekári. Nemôžem povedať jediné krivé slovo. Len ma to bolí, ale teším sa na ne. Ty určite tiež.“

„Fú, tak tomu ver, zožeriem ťa s tými kozami. Hneď ako budeš zahojená, vezmem ťa niekam na dovolenku. Nech ich môžem vidieť stále. Keď prídeš domov, tak niečo vyberieš.“

Ach jaj, nemôžem sa dočkať. Keďže aj v tomto romantickom svete platí, že nič nie je zadarmo, budem sa musieť orálne a bohvie ako ešte posnažiť. Keby ma ten nešťastník aspoň trošičku vzrušoval. Ale bez vánku sa listami veľmi ťažko hýbe. Treba na to poriadne veľké hrable, odhodlanie a kondičku. No čo, aspoň uvidím nejakú novú krajinu. Mohli by sme ísť do Monaka, nech si rovno nakúpim nové handry pre nové prsia. Konečne môžem aj ja nosiť výstrihy až po pupok.

„Teším sa na to. Prídeš ma pozrieť?“

„Mám toho moc, ale prídem po teba.“

„Škoda. A čo robíš? Si v práci?“

„Zlatík, veď vieš, že som stále v práci. Musím povybavovať nejaké veci.“

„Nevolaj ma zlatík, prosím ťa.“

„Viem, viem, prepáč, láska.“

„Hm. Tak sa vidíme pozajtra.“

„Ok, povedz, nech ti niečo na tú bolesť dajú, ahoj.“

„Pa, Chrústik.“ Zložila som telefón a ani som sa neunúvala položiť ho na stolík. Nože v hrudi ma stále rezali a bolesť mi vystreľovala do celého tela. Nemrzelo ma, že nepríde. Bola som celkom rada, že mi dá pokoj a budem si môcť dva dni len tak poležať. A prsia mi zaručili aj výhovorku na sexuálnu abstinenciu počas niekoľkých

týždňov. Viac som si nemohla priať. Chrústik nebol vôbec príťažlivý. Zo zásady nepoužíval dezodoranty ani parfumy, pretože v nejakom múdrom plátku sa dočítal, že z nich vzniká rakovina. Čo dodať? Zrejme by sme sa mali vrátiť do doby kamennej, nepoužívať sprchové mydlá ani parfumy, a už vôbec nie dezodoranty alebo laky na vlasy. A tak sa Chrústik potuluje svetom s vlhkým podpazušným priestorom, fľakmi na košeli či tričku a v popoludňajších hodinách už aj s typickou arómou. Nuž, nie vždy sa chlap kvôli žene zmení. Hlavne keď vie, že nemusí. Lebo ak po jeho boku nebude cupkať jedna, nahradí ju druhá. Bez problémov. Ani ja som predsa nebola Chrústikova prvá. Keď som ho videla prvýkrát u nás v obchode, mala som z neho rôzne pocity, ale s tou arómou som nerátala ani na prvej spoločnej večeri. Začala som s ňou rátať, až keď som pochopila, že to, čo cítí môj nos, nie je náhoda. Na druhej strane ani my ženy nesmieme byť prehnane náročné a mali by sme sa naučiť uskromniť s tým, čo máme. A ja som mala chlapa, ktorý sa vozil v drahom aute, mal veľa peňazí a rád ich utrácal na moje potreby a túžby. Nemusela som pracovať. Vytiahol ma z toho začarovaného kruhu a naučil ma užívať si. Dostal ma do vyššej spoločnosti, v ktorej sa na mňa už nikto nepozeral zvrchu. Vždy vravel, že som príliš dobrá na to, aby som chodila do práce. Uverila som mu. Zapáčil sa mi život na vysokej nohe, do ktorého ma vtiahol už prvý mesiac nášho vzťahu. Zrazu som mohla mať všetko. Zrazu som bola súčasťou mezonetového bytu, vybaveného luxusom od dlažby až po strop. Zrazu som si nemusela kupovať potraviny ani variť, lebo sme jedávali zásadne v kvalitných reštauráciách. Keď mi Chrústik prvýkrát dal fialovú bankovku, zatvárala som sa zmätene. „Viem, že nie si veľmi na kvety a podobné hlúposti. A ja zasa neviem kupovať darčeky. Ale dnes by som ti

veľmi chcel urobiť radosť. Tak si, prosím, niečo pekné kúp.“ Pozrel na mňa a podával mi bankovku.

„Ale to nemusíš. Už si mi urobil radosť aspoň miliónkrát. Vieš, že si na drahé darčeky nepotrípim.“ Vtedy som si ešte nepotrpeľala.

„Viem, že nie, viem, že si iná, a práve preto ti chcem urobiť radosť. Kúp si nejakú maličkosť. Niečo, čo ťa poteší, vtedy to poteší aj mňa.“ Peniaze mi doslova natlačil do dlane. A vtedy som si uvedomila základ tohto všetkého. Byť iná. Byť skromná a uspokojiť sa len s tým najlepším.

Z občasných bankoviek sa stali pravidelné. A zo zvláštneho pocitu bol zrazu normálny a prirodzený. Zvláštny pocit bol skôr vtedy, keď som peniaze nedostala. Ale aj to sa časom vyriešilo tým, že ma Chrústik naučil vypýtať si. Bolo to fajn. Zrazu som mohla mať čokoľvek. To, na čo som predtým makala mesiac, som dostávala na víkend. A už len pár dní a budem mať úžasné kozy. Ha, všetky tie bábiky v handrách z čínskych obchodov, ktoré stretávam na každom kroku, umrú od závisti. Teším sa na to, aký budú mať tvar, aké budú na dotyk a ako budú vyzeráť bez podprdy. Dúfam, že ma lekár dobre pochopil a naozaj budú také ako v pušapke. Guľaté, vypuklé a veľkosť tri. Len nech sa už skončí tá prekliata bolesť! V tej chvíli to bolo moje jediné želanie.

Tok myšlienok mi prerušila sestrička, ktorá prišla s injekciou, a po pár minútach som bola na tom o dosť lepšie. Aj keď bolesť neustúpila, moje zmysly boli také otupené, že som ju nevnímala. Pozrela som von. Bol mrazivý januárový deň. Bolo mi to ukradnuté, bolo mi príjemne teplučko a na lusknutie prsta som mala všetko, po čom mi srdce zatúžilo. Hneď ako mi lieky

proti bolesti začali účinkovať, zaspala som ako bábätko. A napriek bolesti, som mala na tvári spokojný úsmev.

Keby ma tak videli rodičia! Sumu, ktorú Chrústik vyplatil za moje nové kozy, by mama nazvala rúhaním a márnotratosťou a otec by si predstavil toľko bás piva, že by mu tieklo všetkými možnými aj nemožnými otvormi. Zo začiatku mi bolo takéto vyhadzovanie peňazí proti srsti, z domu som na to nebola zvyknutá. Mama robila kuchárku v školskej jedálni a otec vrátnika v priemyselnom parku. Nikdy sme neboli talianska rodina, nehádali sme sa, boli sme v podstate normálni ľudia. V dvojizbovom byte mal každý svoju miestnosť a tak sme si potichu našli. Mamine patrila kuchyňa, vždy poobede prišla z práce a to, čo mali tí malí zmrdi v škole na obed, nám dala na večeru. V kuchyni pozerala svoje obľúbené televízne seriály a potom si išla ľahnúť do obývačky na rozťahovací gauč vedľa otca, ktorý po piatich pivách zaspal ako drevo. Ja som mala svoju izbu, kde som pokojne premlčala detstvo, pubertu aj vstup do dospelosti. Nedá sa povedať, že by mi niečo chýbalo. Nebola som žiadna socka, ale keď som prvýkrát sedela v Chrústikovom mercedese, luxus mi prišiel ako niečo neveriteľne sterilné, auto bolo také voňavé a čisté. Bolo v ňom príjemne teplo. Súkromie. Rádio hralo potichu, komorne. Jazdilo rýchlo a svižne, nebolo cítiť ani jeden kamienok na ceste, vo veľkých pohodlných a ešte k tomu vyhrievaných sedadlách som sa cítila úžasne. Oproti MHD, ktorou som jazdievala dovtedy, to bola riadne silná káva. Žiadne dorezané tvrdé sedačky, smrad spálenej nafty, pach upotených ľudí, zima a tlačienka okolo tyče, aby sme postojáčky nepadli na hubu. Ja som sa, samozrejme, tvárila, že luxusné auto je pre mňa úplne prirodzené a že v ňom

sedím každý deň. Bolo pre mňa veľmi ponižujúce priznať, že som príliš obyčajná na to, aby som si skromné šunôčky vyvážala vo fáre, čo je také drahé, že by som si ho nemohla dovoliť ani natankovať. Zrejme som to divadlo hrala dobre. Chrústik si nič nevšimol, na rodičov sa nikdy nepýtal a domov po mňa nikdy neprišiel. Vždy som sa dala vyzdvihnúť niekde v obchodnom centre alebo v meste. Nepochopil by to. Ani on, ani moji rodičia. A možno by som s ním nikdy nebola, keby zistil, z akej rodiny pochádzam. Párkrát som sa musela v duchu zasmiať, keď sme s Chrústikom jedli niekde v reštaurácii a ja som si predstavila, ako by sa asi zatváril, keby mu mama zohriala falošnú sviečkovú s piatimi knedľami a naložila ju na cibulákový tanier, ktorý dostala pred rokmi ako svadobný dar. A otec by mu podal pivo vo fľaši a oslovil by ho synak. Chrústik by zrejme vzal nohy na plecia a odfrčal by z nášho bytu rýchlosťou svetla. Doteraz som presvedčená, že podľa neho neexistuje chudoba ani stredná vrstva. Pohyboval sa vždy len medzi ľuďmi z vysokých spoločenských kruhov. Veľa ráz to však boli snobi, ktorí sa tvárili, že sú za vodou, a pritom sa ponárali pod hladinu. Zaúverovaní, zadlžení, neschopní priznať úpadok.

Súkromná klinika. Vlastná izba, veľká telka, internet, výborná strava, skvelý personál. Keď som bola naposledy v nemocnici a vyberali mi mandle, takmer nikto si ma nevšimol a na izbe nás bolo šesť kusov. Boli sme len kusy. Nič viac a nič menej. Spomínam si na dievča, ktoré s nami ležalo na izbe. Bola to dcéra jedného z lekárov a my ostatní sme jej závideli kvantá zmrzliny, ktoré dostávala, a počet návštev, ktoré mala zásadne mimo návštevnych hodín. Ona sa nám smiala, vraj je niečo ako VIP a má špeciálne privilégiá. Dnes sa nad jej „dôležitosťou“ smejem, no vtedy mi to vtipné nepripadalo, bolo mi to

ľúto rovnako ako ostatným deckám na našej izbe. A teraz sa mám lepšie ako vtedy ona.

Musím zavolať Andrei, svojej najlepšej priateľke, ktorá má niečo podobné už dávno za sebou. Teraz sme si rovné. Ona sa bola dať vylepšiť asi pred tromi rokmi a stále sa s tými silikónmi pretŕčala, kde sa dalo. V podstate som ju nikdy nemala rada. A zrejme ani ona mňa. Ale nenadarmo Don Corleone povedal, aby sme boli k priateľovi blízko a k nepriateľovi ešte bližšie. Andrea mala známosti, ktoré sa mi kedykoľvek mohli zísť. A keďže ulovila každého vyššie postaveného chlapa, všetci ju poznali. Netrvalo dlho a po pár večierkoch sme sa začali zdraviť na ulici a chodiť spolu na nákupy. Naše priateľstvo je z oboch strán fingované, ale dá sa povedať, že sa navzájom potrebujeme a vhodne sa dopĺňame.

„No konečne!“ Zdvihla mi po prvom zazvonení.

„Servus, frigida.“

„Tak ako? Víтам ťa v klube narvaných výstrihov.“

„Veľmi pekne ďakujem, je to pre mňa česť. Aj keď teraz by som z neho najradšej vystúpila, lebo nemám narvaný výstrih, ale príšerne stiahnuté obvazy, a bolí ma každé jedno slovo, ktoré vyslovím.“

„Ale, prosím ťa, to prejde, ani sa nenazdáš. Jasné, že dnes, keď ťa vypchali silikónom, to lepšie nebude. Dokonca ani zajtra. Asi týždeň to bude nahovno, ale dá sa to vydržať. A keď si to tak vezmeme, vlastne ti ani nič iné neostáva.“

„Ty teda vieš povzbudiť.“

„Na to som tu,“ odpovedala mi spokojná sama so sebou.

„Čo robíš? Kde si?“

„Ále, akurát mierim do garáže z kávy s jedným nímmandom. Nič moc. Zbytočná strata času. Mala by som sa už usadiť, sex po prvom rande a známosti na jednu noc mi už akosi nevyhovujú, už som na to asi stará.“

„No, konečne rozumná reč. Veru, veru, zišlo by sa ti nájsť nejakého normálneho chlapa.“

„Už ma nebaví platiť si byt z vlastných peňazí, keď si predstavím, čo všetko za ne môžem mať. Celé zle, radšej si to ani nebudem predstavovať. Niečo musím už poriešiť.“

„Čo Tomáš? Rado?“ Nadhodila som jej posledných dvoch chalanov, ktorí o ňu javili celkom slušný záujem a nestihla sa s nimi vyspať.

„Tomáš pozná všetkých mojich známych, to je o ničom, Rado – ešte netuším, musím sa s ním párkrát stretnúť, veď o ňom vlastne nič neviem, ani ho poriadne nepoznám.“ V preklade to znamenalo, že záhadného Rada nikto nepozná a teda ani netuší, aká je výška jeho konta v banke.

„Máš to fakt ťažké.“

„Nieкто musí mať,“ odvrkla uštipačne. Závidela všetkým babám, ktoré mali nejaký vzťah, či už fungujúci, alebo nie. A hlavne tým, ktoré ich chlapi štedro sponzorovali. Keďže som bola párkrát svedkom jej poznámok na adresu dievčat, ktoré sme stretli na niektorom večierku, vedela som si celkom dobre predstaviť, ako asi hovorí v mojej neprítomnosti o mne. Ale bolo mi to jedno. Andrea pochádzala z bohatej rodiny, jej rodičia vlastnili prepravnú spoločnosť, ktorá im vynášala viac ako dosť, kúpili jej dvojizbový byt, poplatky zaň si mala uhrádzať z vreckového. Nevieť, aká bola jeho výška, ale živila z neho seba, terénne auto, byt a všetky svoje výstrelky. Takže sa dalo predpokladať, že suma, ktorú jej rodičia dávali, bola minimálne taká vysoká, že by z nej vyžili tri priemerné rodiny.

„Hej, hej, si zlatá, že si si to vzala na svoje plecia.“ Zasmiala som sa, teda pokúsila som sa zasmiať, ale po hlbšom nádychu som si to rozmyslela. „Počuj, kedy budem môcť s tými kozami normálne fungovať? Akože, kedy si ich môžem pomačkať alebo tak, chápeš.“

„Alebo si s nimi poriadne zatrktať s tým tvojím trpaslíkom, nie?“ skočila mi do reči.

„No... Niečo v tom zmysle.“

„Mesiac? Nevieť presne, už si to veľmi nepamätám. Ale mám taký pocit, že po nejakých troch týždňoch som bola v pohode.“

„Ok, super.“

„Počujem iróniu? Vyhovárať sa môžeš aj dva mesiace. Chlap si rád počká, neboj nič.“

„Nejde o to.“

„Ale ide, predo mnou to nemusíš skrývať. Ja by som sa s tvojím chlapom nevypala, ani keby mi zaplatili. Máš môj obdiv.“

„Nie je to také zlé.“

„Isteže nie je, človek si zvykne na všetko.“

„Asi tak nejako, som šťastná, že ho mám.“

„Tak si to užívaj, dlho to trvať nebude. Ako si na tom? Nepotrebuješ nič? O chvíľku pôjdem okolo, môžem sa zastaviť, ak treba.“

„Vieš čo, ani nič. Všetko mám. Som ešte celá omarená, tak sa pokúsím zaspáť, nech mi to prejde rýchlejšie.“

„Okej, tak ti aspoň zatrúbim. Veď dáme kávu, keď budeš fit.“

„Jasné, voláme si.“

„Čau, štetka.“

„Ahoj.“ Zložila som. Horko-ťažko som zjedla jeden z dvoch croissantov, zapila som ho džúsom, a keď prišla sestrička, pomohla mi vstať, aby som prešla na vecko. Unavilo ma to viac ako hodina aerobiku vo fitku. Keď som sa vrátila do postele, snažila som sa ľahnúť si tak, aby som mala pohodlie aj výhľad na telku. Pohodlie som však nemala v žiadnej polohe, tak som sa uspokojila aspoň s tým výhľadom.

Vtom som sa musela usmiať, lebo som počula divoké

trúbenie a nemohol to byť nikto iný, len Andrea prechádzajúca okolo.

Približne po mesiaci boli moje nové prsia úžasné. Nevedela som sa na ne vynadávať. Na bolesť som už zabudla a po byte by som najradšej chodila nahá. Samozrejme, len v Chrústikovej neprítomnosti. Keď bol doma, tak som si sem-tam ťažšie vzdychla, aby mu bolo jasné, že sex ešte nepripadá do úvahy. Občas som ho však nechala, nech si ma vezme odzadu, vtedy som sa nemusela pretvarovať a šlo to naozaj rýchlo. A vedela som podávať naozaj prvotriedne herecké výkony. Netrvalo dlho a zistila som, že sex je najúžasnejší nástroj na ovládanie chlapa.

„Och bože... Chrústik... Neviem, ako to robíš, ale ja som z teba úplne hotová, lepší sex som nikdy v živote nemala,“ povedala som mu raz v dobrej nálade.

„No, potom si ich zrejme veľa nemala,“ zasmial sa.

„Tak akurát, ale dosť na to, aby som vedela zhodnotiť ich výkony.“ Chytila som mu ruku a jemne som si ju pri tlačila na hrudník. Srdce mi bilo ako splašené. Nie však z orgastického zážitku, ale z fyzickej aktivity, ktorú som musela vynaložiť na to, aby Chrústik vystrúhal ten správny výraz tváre, do ktorého zapojil všetky mimické svaly. Vyzeral pri tom, že prežíva srdcový kolaps a sú to jeho posledné sekundy. Odrazu prestal krčiť tvár ako šarpej a na chvíľu zatajil dych. A potom si už len utrel pot z plešinky a „odpadol“. Huspeninka na pupčeku sa zatriasla a ja som z neho konečne mohla zliezť.

„To až tak?“ Držal sa môjho prsníka ako kliešť.

„Toto nezahráš,“ žmurkla som naňho.

V ten deň mal neuveriteľne dobrú náladu. Keby som povedala, že chcem letieť na Mesiac, zabukoval by mi letenku. Od tohto momentu si myslel, že zakaždým, keď